

SANT JORDI 2020

Una història paral·lela

Isabel Pérez

De mica en mica, els ulls se li anaven acostumant a la foscor inicial, i li n'era més fàcil de veure l'interior d'aquell recinte. A mesura que s'hi endinsava, l'espai s'eixamplava, i es percebia una càlida lluminositat que augmentava a cada pas. Finalment, va acabar aquell sinuós recorregut al que semblava una sala circular. Era, amb diferència, més espaiosa que el camí que l'havia portat fins allà, aquell rònc túnel per on tot just acabava de transitar. Tota una sèrie de columnes, delineaven un espai central on el paviment, de marbre ben lluent, mostrava un disseny de la rosa dels vents. I a tot el voltant posterior, diferents elements cridaren la seva atenció. Hi havia diverses peces de mobiliari, rematades amb una sèrie de prestatgeries. Aquestes estaven ocupades per... llibres, un munt de llibres! Més grans, més petits, més o menys gruixuts, però llibres, una molt abundosa quantitat de llibres... Llibres? Què fan aquí tots aquests llibres? Entremig, va veure disposats uns quants seients. Uf! I ara al veure'ls, se n'adonava de com estava de cansat. Segurament, hauria de ser tot un plaer d'acomodar-se'n. Però no ens distraiem, es va dir. L'havia portat fins allà una missió, i no podia deixar de complir-la. Ara, es va sentir una mica enlluernat, perquè el cert és que la sala resplendia. En tot cas, al cap d'una estona, la lluminositat va ajustar la seva intensitat fins al punt de mostrar-se més aviat zenital. Aleshores, la porció de penombra resultant va dibuixar la presència del que sens dubte, era un ésser viu.

En allà, replegat sobre sí mateix, hi havia una bèstia enorme, de cos allargat, recobert d'escates tornassolades. Acabava en una llarga i recargolada cua. A l'altre extrem, un cap enorme. I uns ulls que se'l miraven amb curiositat. Tot plegat semblava però, que hi era en estat de repòs. El nouvingut no va poder evitar de mirar-se'l tot palplantat, amb una involuntària fascinació. Aleshores aquell ésser fabulós, va fer com una mena de badall, i en tancar la boca, el que devien ser les cavitats nasals van emetre una petita quantitat d'un tebi vapor... Aquell petit moviment va remoure alguna cosa al cervell del visitant, i li va fer sortir d'aquell inesperat embadaliment.

- *Drac! Tu ets sens dubte el Drac que estava empaitant.*

I tot seguit, va voler desembeinar l'espasa que duia. Va fer el gest de tirar-se cap el Drac, quan el va deturar un crit:

- *Alto! No facis ni un pas més!*

I de seguida, de manera decidida, es va avançar cap a ell una noia, la formosor de la qual li va fer pensar que, sens dubte, devia ser la Princesa que havia vingut a salvar. I sí que n'era de bonica aquella noia. Més del que s'havia imaginat. Tenia una llarga cabellera pèl-roja que emmarcava un rostre de trets fins, esquitxat de pigues. La seva pell tenia un to que recordava la vainilla. I ara mateix li sostenia la mirada des d'uns preciosos ulls de color verd. Però el que li va semblar una mica incoherent és la indumentària que duia. Sempre havia vist com les princeses llüien uns vestits o túniques especialment bonics, fets de robes com la seda o el lli. No era en absolut el que vestia aquesta Princesa. A primera vista, semblava que anava vestida amb una roba molt més prosaica. De debò era la Princesa?

- *Princesa? Vos sou la Princesa?*
- *Sí, sempre se m'ha conegut en aquesta història, com la Princesa, sí... I vos sou?*
- *Jo sóc el Cavaller Jordi.*

La Princesa va fer llavors un somriure...

- *Ah, sí. Certament... Us estàvem esperant, Jordi.*

El Cavaller es va estranyar:

- *Que m'esperàveu? Qui o quins m'esperàveu?*
- *Doncs quins hem de ser, Jordi? El Drac i jo.*
- *Com? I quin paper juga aquí aquesta bèstia? Què no és de fet, l'enemic a qui he d'abatre?*

La Princesa va fer una suau rialla:

- *Ni t'ho pensis. El Drac és, de fet, el personatge principal d'aquesta història...*

I davant la incredulitat del Cavaller, la Princesa va continuar:

- *Sí, Jordi, sí. No t'has parat a pensar que aquest any, tot sembla ser diferent? Has vist el calendari? Hem passat de llarg el mes d'abril... Que és quan sempre ens retrobem...*
- *Ara que ho dieu... Ja deia jo que havia passat alguna cosa estranya. De fet, creia que m'havia extraviat venint cap aquí. El camí per on he vingut és com una mena de laberint. No ho entenc. Què és el que ha passat?*

La Princesa va fer el gest de convidar-lo a entrar, i li va dir:

- *Au, va, passa. Posa't còmode que t'ho explico. Afluixa't tota aquesta ferralla que portes al damunt, i se'u en aquesta butaca. I sobretot, deixa estar aquesta espasa. En aquí, no et caldrà per res...*

En Jordi, alleujat, va fer un sospir. I va seguir les indicacions de la Princesa. Aquesta va seguir amb el seu relat:

- *Doncs heus aquí que som aquí reunits els tres personatges d'aquesta història. I per cert, ja n'estic tipa de ser anònima. El meu nom és Garsenda. I em sento molt orgullosa de les dones de la meua família. La meua mare és l'Elisabet de Peralada, notable lletraferida. I tinc dues àvies magnífiques: La Caterina d'Anglesola, docta en el coneixement de la natura, gran entesa en plantes i animals. I la Joana de Montcada, virtuosa en la pràctica musical...*
- *Ah! De Montcada? Com la famosa Elisenda?*
- *Bé, sí. De fet, eren cosines...*

Amb una lleu reverència, el Jordi va dir:

- *Molt de gust, Garsenda. Sí que teniu raó que, de fet, no ens havíem presentat mai, abans...*
- *I com us anava dient... Aquest any, el món està trasbalsat. Hi ha hagut una gran epidèmia, que ha afectat a tots els països. Han emmalaltit moltes persones, de les quals no totes s'han pogut curar. I davant de la gran mortaldat, s'han dictat tota una sèrie de normes de replegament social, com una mena de letargia. Tot ha quedat com suspès. S'han cancel·lat totes les activitats festives...*

- *Ara ho entenc. Deu ser per això que jo no acabava de trobar el camí cap aquí...*
- *Sí, segurament, Jordi. Però el que em sembla més important és que aquest any se'ns presenta l'oportunitat de modificar les coses, de canviar es nostres destins.*
- *Com? Què voleu dir? I per cert, quina és aquesta roba tan estranya que vestiu?*

La princesa no va poder evitar de riure un altre cop.

- *El que vesteixo? Doncs són uns pantalons texans. Avui dia, els porta tothom. Són molt còmodes. I la peça del damunt és tan sols una samarreta de cotó. Amb un estampat floral. De roses, per cert. Ja n'estava farta d'aquella altra roba que diu la tradició que hem de vestir les princeses. Així, vaig molt millor. I ara, en ple juliol, amb aquesta calor...*
- *Sí, sí, és només que ho veia estrany, però tot plegat us escau molt bé...*
- *Bé, Jordi, doncs com anava dient, l'excel·lència d'aquest any ens facilita de canviar el guió de les nostres vides. Ja que hi ha una mínima oportunitat que tinguem ara la nostra trobada tradicional...*
- *I, com se suposa que ha de ser això?*
- *Mira, Jordi, d'entrada jo sóc certament una Princesa. Però no estic conforme amb el que se suposa que he de fer en aquesta vida. Mai no he tingut l'expectativa d'una corona, com a consort de cap reial i babau pretendent. Malauradament és el que s'acostuma a esperar de les princeses. Que complim aquest paper com a moneda de canvi en tota mena d'aliances polítiques. No, jo no vull fer això a la meua vida. M'hi nego a perpetuar aquest estereotip!*
- *I doncs? Què és el que voleu fer, gentil Garsenda?*
- *A mi, el que m'agradaria de fer és consagrar la meua vida a la lectura i a l'estudi. En definitiva, a la recerca del coneixement. Això és el que em fa veritablement feliç. I no vull renunciar-ne. I precisament, em trobo al lloc ideal per això.*
- *Aquí? A la cova d'aquest Drac?*
- *I ara... Què no t'has fixat al rètol de l'entrada?*
- *Rètol? Quin rètol?*

- *Quan entres en aquest espai, posa en lletres ben grans: B-I-B-L-I-O-T-E-C-A.*
- *Biblioteca?*
- *Sí, home, sí. Aquesta és la Biblioteca del Drac. I per definició, per a mi, és el Paradís a la Terra... Ah, i encara no t'he explicat la història del Drac...*

Va ser aleshores, que el Drac va aixecar el cap com si assentís, al sentir que anaven a explicar la seva història. Tot seguit, la Garsenda continuà parlant.

- *Doncs, resulta que aquest Drac és com un germà per a mi. Veuràs, quan era petita m'agradava molt d'anar descobrint com naixien els ocells, tot observant els ous de diferents espècies alades que anava tafanejant. I heus aquí, que en una ocasió no va ser un ocell el que va sortir d'un ou, sinó el que jo vaig creure que era com una mena de sargantana. Ai, aquella bestiola i jo vam compartir molts jocs. I com ens hem estimat. No et pensis que va ser com una mascota qualsevol, no. Per a mi, sempre va ser com de la família. Però, en veure com creixia, el Drac aquí present, va prendre consciència de sí mateix. I un dia em va dir, que calia que marxés per anar a la recerca del seu destí. Com vam plorar tots plegats. Se'ns feia ben difícil la separació. Però finalment, va ser una decisió encertada. El Drac, que com pots suposar, és una bèstia amb inquietuds, va concloure el seu recorregut de formació i aprenentatge reunint en aquí tots aquests llibres; i es va constituir així com a Bibliotecari en cap. Naturalment, quan jo me'n vaig assabentar, vaig deixar la meva vida al Palau familiar, i em va faltar temps per venir fins aquí.*
- *Però, no va ser el Drac que us havia segrestat?*
- *Segrestar-me? De cap manera! Sóc aquí per voluntat pròpia! Oi que sí, Ovidi?*
- *Ovidi? El Drac es diu Ovidi?*

Aleshores, el Drac va prendre per primer cop la paraula i entremig d'una lleu bafarada, va dir:

- *Doncs sí, la meva estimada Garsenda em va fer l'honor de donar-me el nom d'un dels seus poetes preferits...*

En Jordi se sentia cada cop més confós:

- *No entenc res. Però aleshores, quin paper jugo jo en aquesta història?*

La Garsenda li va dir, somrient-li novament:

- *Ai, Jordi, està clar que a tu algú te n'havia entabanat. Però tu també pots capgirar la teva vida. I deixar enrere tots aquests somnis d'honor i glòria mal entesos. Com pots veure, és preferible de viure amb un ideal de pau i harmonia, que resulta sempre molt més profitós per a tothom.*
- *Em temo que no serà pas tan fàcil, Garsenda. A mi van instruir-me des de petit per ser un Cavaller...*
- *Mira, Jordi, si jo he pogut deixar de ser una Princesa convencional, tu també pots abandonar la carrera de les Armes.*
- *I, aleshores, què farem de les nostres vides, Garsenda?*
- *Doncs què n'hem de fer? Doncs farem de Bibliotecaris. Ajudarem l'Ovidi a expandir el coneixement, perquè arribi a tothom. I tanmateix continuarem essent immortals. Ja veuràs que feliços que serem...*
- *Vols dir? N'estàs segura? Jo no sé si seré capaç...*
- *I tant que sí! Ara bé, la primera condició, és que n'has de fer les paus amb l'Ovidi...*

I sentint aquestes paraules, el Drac va deixar anar un altre baf de vapor. Vapor que es va elevar per damunt de tots els presents, amb un intens aroma de roses...